

PRVNÍ KAPITOLA

JÁ VS. VŠICHNI OSTATNÍ

„Ale my nejsme dvojčata!“ vykřikne Alka. Většinou tmavší pleť jí teď celá zčervenala vzteky a blond kudrny se jí rozlétly do stran. Ale člověk, s nímž se hádala, jí to samozřejmě nevěřil.

Já jsem radši mlčela. Nesnášela jsem, když lidé poukazovali na mou podobu s Alkou. Alčina matka, Vanessa, mi v mých jedenácti prozradila, že jsem byla adoptovaná. Pochopila jsem to, ale Alku stále beru jako vlastní sestru a stejně tak

i Vanessu. A když mi to někdo vyvrací, nelíbí se mi to.

Protože svoje biologické rodiče neznám. Kdyby mě měli rádi, tak mě nedají k adopci. Takže tak.

„Alko, nelži mi,“ řekne na to Alčina nová kamarádka Iriss.
„Vždyť jste stejné!“

„Skoro stejné,“ zavrčí Alka, „a to je dost velký rozdíl.“ A mě-la pravdu. Já jsem o pět centimetrů vyšší než ona a navíc mám hrozně bledou pleť. Moje oči šly spíš do zelena než do modra a kořínky mých vlasů jsou černé, a ne blondaté. Další z věcí, jež jsem nesnášela: když poukazovali, že nejsem pravá blondý-na („Ani tvoje inteligence na to nespadá“ – to mi vadí ze všeho nejvíc). Vanessa mi řekla, že jsem jako malá neměla černou ráda, a tak mi celou hlavu obarvila na blond. Vlastně si samu sebe s černými vlasy nedokážu představit. Prostě blondýna, konec.

„Novillo!“ ozve se za mnou. Otočím se, zatímco Alka dál zuřivě přesvědčuje Iriss o tom, že není moje dvojče. Běží ke mně můj kamarád Claudius. Takový pohodář, byli jsme kamarádi už dlouho. Vlastně od doby, co jsme se přestěhovali do Kalifornie. Bydlí jen kousek od nás.

„Potřebuješ něco?“ zeptám se, když ke mně doběhne. Opře

se o zeď vedle nás a dlouze oddechuje. Po chvíli prohlásí:
„Jo, přesně tak.“

Odstrčím si neposlušné vlasy, které mi spadly do obličeje, a zahledím se do jeho hnědých očí. „A co to je?“

„Příští hodinu píšeme test z fyziky.“

„Ajaj,“ zamumlám. Claudius a fyzika nešli dohromady. Nikdy se mu nedařila a já byla ta, která mu s ní neustále pomáhala. Jenže Claudius byl moc dobrák na to, aby si napsal tahák. To by byl podvod, jak jednou prohlásil. Radši se to našprtá - což u fyziky neplatí.

„Jak je ten Archimedův zákon?“

Pozvednu obočí. „Neříkej mi, že ho neumíš!“

„No ne, a sešit jsem nechal doma. Prosím!“

Vzdychnu. „Na těleso ponořené do kapaliny působí hydrostatická vztlaková síla, jejíž velikost se rovná tíze kapaliny o stejném objemu, jaký má ponořená část tělesa.“

Claudius chvíli mlčel a pak se zeptal: „Mohla bys mi to zopakovat?“

Sundám jsem si batoh ze zad, vytáhnu sešit s propiskou a rychle mu ten zákon načmrkám. Vtisknu mu jej do dlaně.

„Nauč se to.“

„Jo, díky!“ Na podpatku se otočí a zmizí za rohem.

Nevím proč, ale na alchymii, chemii a fyziku (a vše podobné) jsem byla odjakživa dobrá. Vanessa říkala, že je možné, že to mám v genech - prý netuší, kdo je mým pravým rodičem. Já se tedy držím představy, že moji rodiče byli na tyto předměty taky dobří a že třeba jsou nějakí učitelé nebo tak.

„Hej, Novillo! Vysvětli jí, že fakt nejsme dvojčata!“ zatahá mě za rukáv Alka. Vzdychnu. Tohle bude na dlouho.

„Dokážeš si představit, jak mě to *štve*?“ Alka líčila Vanesse celou příhodu s Iriss dopodrobna a Vanessa ji dychtivě poslouchala. Já jenom seděla u stolu a míchala si lžičkou kakao. Přemýšlela jsem taky nad úkolem do dějepisu, který přede mnou ležel na stole.

Najednou vedle mě zapípá mobil a Vanessa vyjekne. „Do prčic, já zapomněla! Ten sraz v čajovně. Alko, chtěla bys jít se mnou?“

Zvednu oči, ale jsem si jistá, že si mě Alka nevšimne. Ta taky okamžitě nadšeně přikývla a vykřikla, že půjde, a vletěla do pokoje se převléct. Já se rozhodla kysnout u kakaa - a stejně by mi Vanessa nedovolila s nimi jít.

Za minutku už obě stály u dveří a nazouvaly si vysoké kozačky na podpatku. Já pro podpatky nikdy smysl neměla; vzala jsem si je maximálně na školní přednášky nebo na divadelní hry, v nichž jsem hrála. Tak mě to donutilo podívat se na hodiny.

„Ehm, Vanesso?“

„Ano?“ Na Vanessině tónu je znát, že ji zdržuju. Měla by si fakt dávat větší pozor na čas a datum. Tohle už je aspoň po páté.

„Jak dlouho tam budete?“

Pokrčí rameny. „Nevím. Do deseti doma určitě nebudeme.“

Přikývnu. „Tak si to užijte.“

Nijak nereagovaly, Alka mi jen zvedla ruku na rozloučenou. Taky jsem pozvedla dlaň, hleděla do kakaa a uvažovala nad Vanessou. Sama se rozhodla, že mě adoptuje, a vypadá to, že se najednou rozmyslela. Jakmile jsem dosáhla puberty, tak trochu mě odsunula stranou. Možná ode mě očekávala něco podobného jako od její pravé dcery. Ne že by mě neměla ráda, to až moc; ale některé případy...

Vtom zazvonil mobil i mě a zvedla jsem ho, aniž bych se

podívala na volajícího. „Haló?“

„Holka, odkdy se ne díváš na volající?“

Teď jsem litovala, že jsem se fakt nekoukla. „Nech toho, Evo. O co jde?“

Skoro bych si tipla, že právě efektivně mávla rukou. „Ále, potřebuju jen menší pomocičku. A ty toho hodně umíš, tak jsem si říkala, že bys ten pomocník mohla být ty.“

„Přeskoč ty všechny kecy a řekni to rovnou!“

„No jo, no jo.“ Vzdychne. „Jenže tentokrát nejde o nic s fyzikou, jestli nevádí.“

Mně to vadí, i když to je s fyzikou, jenže Eva o tom ještě jak-si neví a nemám v plánu to zrovna předhazovat. „No dobře. Nech mě hádat. Je v tom nějaký kluk.“

„Jak jsi to poznala? Ty to poznáš vždycky!“

Hm, možná to bude tím, že se tato scéna neodehrává poprvé. S Evou jsme kamarádky asi stejně dlouho jako s Claudiem a pokaždé, když po mně Eva nechtěla radu ohledně fyziky, tak v tom byl nějaký kluk. Tak nechápu, proč se diví.

„No tak to vyklop.“ Na kluky nejsem expert, ale to Evě ještě nedošlo.

„Takže, jeden můj spolužák...“ bla bla bla, bla bla bla.

Divím se, že může telefonovat tak dlouho. Eva je schopná vykecat celý svůj kredit za 500 Kč jen na hovoru se mnou, když mi vysvětluje složitost situace s tím a oním klukem. A mně nezbývá nic jiného, než se v jednom kuse dívat na hodiny, kdy by Eva mohla konečně zmlknout.

„Haló, země volá Novillu!“

„Co?“

„Ach jo. Tys mě zase neposlouchala?“

„Poslouchala jsem tě.“ Můj život je zkrátka založený na lžích a nevědomostech.

„V tom případě mi odpověz na otázku.“

A jsem v háji.